

ΣΤΕ 155/2017 [Αναγνώριση ιδιωτικής παρόδου ως προϋφιστάμενης του 1923]

Περίληψη

-Η αναγνώριση οδών ως προϋφισταμένων του 1923 συνδεόμενη σύμφωνα με την πολεοδομική νομοθεσία με την οικοδομησιμότητα των ακινήτων που έχουν πρόσωπο στις αναγνωριζόμενες αυτές οδούς, έχει τις συνέπειες της δημιουργίας κοινοχρήστου χώρου και εξομοιώνεται με τροποποίηση πολεοδομικού σχεδίου, επιτρεπτός, όμως, ανατίθεται σε άλλα, πλην του Προέδρου της Δημοκρατίας, όργανα, ως εντοπισμένη ρύθμιση, εφόσον αφορά ένα ακίνητο ή μικρό αριθμό γειτονικών ακινήτων, εκτός αν η αναγνώριση αφορά οδό που βρίσκεται σε ευαίσθητη περιοχή φυσικού ή πολιτιστικού περιβάλλοντος, διότι ακόμη και οι εντελώς εντοπισμένες τροποποιήσεις των πολεοδομικών σχεδίων στις περιοχές αυτές υπάγονται στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Προέδρου της Δημοκρατίας. Συνεπώς, στην τελευταία αυτή περίπτωση η αναγνώριση οδού προϋφιστάμενης του 1923 πρέπει να επιχειρείται με προεδρικό διάταγμα.

-Ο αιτών με έννομο συμφέρον ασκεί την κρινόμενη αίτηση, με την οποία προβάλλει ότι η αναγνώριση της επίμαχης παρόδου ως οδού προϋφιστάμενης του έτους 1923 είναι ο μοναδικός τρόπος να καταστεί το οικόπεδό του άρτιο κατά το απαιτούμενο πρόσωπο, δεδομένου ότι η πρόσοψή του επί της οδού Βελισσαρίου είναι μόνον 1,50 μ.

-Η προσβαλλόμενη σιωπηρή άρνηση της Διοίκησης να αποφανθεί επί του αιτήματος του ήδη αιτούντος για έκδοση πράξης αναγνώρισης της ανώνυμης ιδιωτικής παρόδου ως προϋφιστάμενης του χρόνου ισχύος του άρθρου 20 του από 17.7.1923 ν.δ/τος συνιστά παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας και, για το λόγο αυτό, βασίμως προβαλλόμενο, πρέπει να ακυρωθεί και η υπόθεση να αναπεμφθεί στη Διοίκηση για νόμιμη κρίση.

Πρόεδρος: *Χρ. Ράμμος*

Εισηγητής: *Μ. Τριπολιτσιώτη*

Βασικές σκέψεις

1. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, για την άσκηση της οποίας καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (1115764/2010 γραμμάτιο παραβόλου, σειράς Α) και η οποία συζητείται μετά την έκδοση της 2269/2014 προδικαστικής απόφασης, ζητείται η ακύρωση της τεκμαιρόμενης, με την άπρακτη πάροδο τριμήνου, απόρριψης της 1409/8.6.2010 αίτησης που υπέβαλε στο Νομάρχη Θεσσαλονίκης ο αιτών, με αίτημα την αναγνώριση ως οδού προϋφιστάμενης

- του έτους 1923 ιδιωτικής παρόδου της οδού Βελισσαρίου που βρίσκεται στο Ο.Τ. 9 του δήμου Θεσσαλονίκης.
2. Επειδή, νομίμως συζητήθηκε η υπόθεση παρότι δεν παρέστη η καθής Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από το από 22.7.2014 αποδεικτικό της επιμελήτριας δικαστηρίων Αννας Τζογάνη, αντίγραφο της παραπάνω προδικαστικής απόφασης κοινοποιήθηκε νομίμως προς την Περιφέρεια αυτή.
  3. Επειδή, στο άρθρο 20 του Ν.Δ. της 17.7.1923 «περί σχεδίων πόλεων» (ΦΕΚ 228 Α΄), του οποίου το περιεχόμενο αποδίδεται στο άρθρο 411 του Κώδικα Βασικής Πολεοδομικής Νομοθεσίας (Κ.Β.Π.Ν.) που κυρώθηκε με το από 14.7.1999 Πρ. Δ/γμα (ΦΕΚ 580 Δ΄), ορίζονται τα εξής: «1. Δεν επιτρέπεται οιαδήποτε μεταβίβασις της κυριότητας μέρους ή του όλου γηπέδου, εφ' ου ο ιδιοκτήτης εσημάτισεν ή ανεγνώρισεν σχηματισθέντας τυχόν άνευ της θελήσεώς του κοινοχρήστους χώρους (ιδιωτικάς οδούς και πλατείας κ.λ.π.) ή δεν εσημάτισεν ουδ' ανεγνώρισεν μεν τοιούτους, αλλ' επιδιώκει το σχηματισμόν ή την αναγνώρισίν των διά της τοιαύτης μεταβιβάσεως. Εν τη εννοία του σχηματισμού κοινοχρήστων χώρων περιλαμβάνεται ο καθ' οιονδήποτε τρόπον ιδιωτική πρωτοβουλία ή συμφωνία γινόμενος περιορισμός ή παραίτησις δικαιωμάτων επί των ειρημένων γηπέδων επί τω τέλει αμέσου ή εμμέσου σχηματισμού των εν λόγω χώρων. Πάσα μεταβίβασις της κυριότητος γινομένη παρά τας ανωτέρω διατάξεις, είναι αυτοδικαίως άκυρος. Η περί ακυρότητος διάταξις αύτη ισχύει και αν ακόμη δεν εγένετο εν επισήμω τινί πράξει σαφής μνεία περί του σχηματισμού των ειρημένων κοινοχρήστων χώρων αλλ' εμμέσως προκύπτει εκ των γενομένων μεταβιβάσεων ότι αύται εγένοντο επί τω τέλει του τοιούτου σχηματισμού και εν γένει της εφαρμογής ιδιωτικού σχεδίου ρυμοτομίας. 2. Διά τα εντός των εγκεκριμένων σχεδίων των πόλεων, κωμών, κ.τ.λ. γήπεδα επιτρέπεται εις ωρισμένας προϋποθέσεις ... η παρέκκλισις από των διατάξεων της προηγουμένης παραγράφου μέχρις οιουδήποτε βαθμού. Τα της παρεκκλίσεως και των προϋποθέσεων και όρων αυτής κανονίζονται δια Β. Διαταγμάτων, εκδιδομένων μετά σύμφωνον γνώμην του Συμβουλίου των Δημοσίων Έργων εφ' άπαξ δι' εκάστην πόλιν, κώμην και λοιπά ή δι' έκαστον αυτών τμήμα ή και δι' έκαστην ειδικήν περίπτωσιν. 3. ... Επίσης δεν ισχύουσιν αι διατάξεις της αυτής παραγράφου 1: α) Διά πάσαν περαιτέρω μεταβίβασιν της κυριότητος γηπέδων, ων μετεβιβάσθη ήδη αύτη παρά τας διατάξεις της εν λόγω παραγράφου προ της ισχύος του παρόντος άρθρου, εφ' όσον δεν επέρχεται αύξησις της επιφανείας των προ της ισχύος του άρθρου τούτου σχηματισθέντων ιδιωτική πρωτοβουλία κοινοχρήστων χώρων και β) Ως προς τα εντός των εγκεκριμένων σχεδίων των πόλεων κ.λ.π. γήπεδα, εφ' ων εσηματίσθησαν ιδιωτική πρωτοβουλία προ της ισχύος του παρόντος άρθρου, κοινόχρηστοι χώροι (ιδιωτικάί οδοί κ.λ.π.) εφ' όσον η κυριότης τμημάτων τω εν λόγω γηπέδων μετεβιβάσθη ήδη προ της ισχύος του άρθρου τούτου, μετά δε την ισχύν αυτού, ουδεμία αύξησις των

- αρχικώς σχηματισθέντων κοινοχρήστων χώρων έλαβεν χώραν. 4. Αρμόδιος όπως αποφανθή διά την εφαρμογήν των διατάξεων του παρόντος άρθρου εάν η μεταβίβασις της κυριότητος επί γηπέδων εγένετο επί τω σκοπώ σχηματισμού επ' αυτών κοινοχρήστων χώρων και εν γένει της εφαρμογής ιδιωτικού σχεδίου ρυμοτομίας..., εάν επήλθεν ή ου αύξησις της εκτάσεως των κοινοχρήστων τούτων χώρων και οποία η θέσις και έκτασις αυτών και ειδικώτερον πότε υφίσταται περίπτωσις εφαρμογής των εξαιρέσεων α' και β' της προηγουμένης παραγράφου, είναι ο επί της Συγκοινωνίας Υπουργός, όστις αποφαινεται επί πάντων των ζητημάτων τούτων, μετά γνώμην του Συμβουλίου των δημοσίων έργων. Εν περιπτώσει ενστάσεων των ενδιαφερομένων κατά της αποφάσεως του Υπουργού, δύναται να αναθεωρήση ούτος την αρχική απόφασίν του μόνον εφ' άπαξ. Περίληψις των ανωτέρω αποφάσεων του Υπουργού και της σχετικής γνωμοδοτήσεως του Συμβουλίου των δημοσίων έργων δημοσιεύεται εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως». Με το από 4.1.1924 β.δ/μα (Α' 8/16.1.1924) ορίσθηκε ότι οι διατάξεις των άρθρων 16 και 20 του Ν.Δ. της 17.7. 1923 τίθενται σε ισχύ από την 1η Ιουνίου 1924, με εξαίρεση τις διατάξεις του άρθρου 20 που αφορούν γήπεδα «κείμενα εκτός των πόλεων και κωμών κλπ, εκποιούμενα βάσει μη εγκεκριμένων σχεδίων οικισμών», των οποίων η ισχύς αρχίζει την 1η Μαρτίου του ίδιου έτους.
4. Επειδή, όπως έχει κριθεί, οι παραπάνω διατάξεις του άρθρου 20 του Ν.Δ. της 17-7/16-8-1923 αποσκοπούν, κατά την έννοιά τους, στην παρεμπόδιση της δημιουργίας ιδιωτικών σχεδίων ρυμοτομίας και απαγορεύουν τον εντός των σχεδίων πόλεων σχηματισμό κοινόχρηστων χώρων από ιδιωτική βούληση. Επομένως, ως κοινόχρηστοι χώροι αναγνωρίζονται μόνον εκείνοι που προβλέπονται από το οικείο ρυμοτομικό σχέδιο. Με την ίδιες, όμως, διατάξεις ο νομοθέτης απέβλεψε στη διατήρηση και των κοινοχρήστων χώρων που δημιουργήθηκαν επιτρεπτός εντός σχεδίου πόλεως με ιδιωτική βούληση πριν θεσπισθεί η ανωτέρω απαγόρευση, δηλαδή πριν από την έναρξη ισχύος του παραπάνω άρθρου, που έλαβε χώρα την 1.6.1924, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο β.δ. από 4-1-1924. Οι κοινόχρηστοι αυτοί χώροι αναγνωρίζονται ως υφιστάμενοι, για την εφαρμογή γενικώς της πολεοδομικής νομοθεσίας, παράλληλα με τους προβλεπόμενους από το ρυμοτομικό σχέδιο, έως ότου καταργηθούν με τη νόμιμη διαδικασία, ενώ με την παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου θεσπίζεται αρμοδιότητα του Υπουργού Συγκοινωνιών (μετέπειτα του Υπουργού Δημοσίων Έργων και ήδη, κατά τα ανωτέρω, του οικείου Νομάρχη) να διαπιστώνει, μετά από γνώμη του αρμοδίου Συμβουλίου, κατά πόσον εδαφική λωρίδα έχει πράγματι αφεθεί στην κοινή χρήση, πριν από την παραπάνω ημερομηνία. Εξάλλου, οι εξαιρετικές αυτές διατάξεις, ερμηνευόμενες ενόψει του ανωτέρω σκοπού τους, εφαρμόζονται σε περιοχές, οι οποίες διέθεταν εγκεκριμένο ρυμοτομικό σχέδιο κατά την έναρξη ισχύος των διατάξεων αυτών, δηλαδή πριν από την 1.6.1924, αφού, σύμφωνα με την προαναφερόμενη απαγόρευση, μόνο στις περιοχές αυτές ήταν καταρχήν νοητή

- η θέσπιση ρύθμισης για την αναγνώριση από το νόμο ως κοινοχρήστων, για την εφαρμογή της πολεοδομικής νομοθεσίας, χώρων μη οριζομένων με το ρυμοτομικό σχέδιο παράλληλα προς εκείνους που προβλέπονται στο σχέδιο. Οι διατάξεις, επομένως, αυτές δεν έχουν εφαρμογή σε περιοχές, οι οποίες εντάχθηκαν σε σχέδιο πόλεως υπό το καθεστώς του από 17.7.1923 Ν.Δ/τος, αφού στις περιοχές αυτές οι κοινόχρηστοι και οι οικοδομήσιμοι χώροι καθορίζονται αποκλειστικά από το οικείο ρυμοτομικό σχέδιο, σύμφωνα με τα κριτήρια και τις εν γένει προϋποθέσεις που προβλέπονται με το νομοθέτημα αυτό (ΣτΕ 2983/2009 επτ., 4577/2011 επτ.).
5. Επειδή, εξάλλου, η αρμοδιότητα αναγνώρισης οδών ως προϋφισταμένων του 1923 κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 20 του Ν.Δ/τος της 17.7.1923, περιήλθε στο Νομάρχη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 του Ν. 3200/1955 (ΦΕΚ 97 Α'), με το οποίο ορίσθηκε ότι ο νομάρχης ασκεί αποκλειστικά τις κατά τις εκάστοτε ισχύουσες διατάξεις αρμοδιότητες Υπουργών, μεταξύ των οποίων και του Υπουργού Δημοσίων Έργων (ήδη Περιβάλλοντος και Κλιματικής Αλλαγής), και του Ν.Δ. 532/1970 (ΦΕΚ 103 Α'), με το οποίο ορίσθηκε ότι μετά την έκδοση των διαταγμάτων που το νομοθέτημα αυτό προέβλεπε για την παρακράτηση αρμοδιοτήτων από τους Υπουργούς ή τα διανομαρχιακού επιπέδου όργανα, η άσκηση των κατά τις κείμενες διατάξεις λοιπών υπουργικών αρμοδιοτήτων ανήκει αποκλειστικά στον οικείο νομάρχη (βλ. ΣτΕ 2983/2009 επτ., πρβλ. ΣτΕ 2235/ 1974 Ολομ., 1713/1981, 4774/1995, 5211/1997, 3535/2001, 758/2005 επτ., 966/2006).
  6. Επειδή, όπως έχει κριθεί, η αναγνώριση οδών ως προϋφισταμένων του 1923 κατ' εφαρμογή των παραπάνω διατάξεων, συνδεόμενη σύμφωνα με την πολεοδομική νομοθεσία με την οικοδομησιμότητα των ακινήτων που έχουν πρόσωπο στις αναγνωριζόμενες αυτές οδούς, έχει τις συνέπειες της δημιουργίας κοινοχρήστου χώρου και εξομοιώνεται με τροποποίηση πολεοδομικού σχεδίου, επιτρεπώς, όμως, ανατίθεται σε άλλα, πλην του Προέδρου της Δημοκρατίας, όργανα, ως εντοπισμένη ρύθμιση, εφόσον αφορά ένα ακίνητο ή μικρό αριθμό γειτονικών ακινήτων (πρβλ. ΣτΕ 963/2007 κ.ά.), εκτός αν η αναγνώριση αφορά οδό που βρίσκεται σε ευαίσθητη περιοχή φυσικού ή πολιτιστικού περιβάλλοντος, διότι ακόμη και οι εντελώς εντοπισμένες τροποποιήσεις των πολεοδομικών σχεδίων στις περιοχές αυτές υπάγονται στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Προέδρου της Δημοκρατίας. Συνεπώς, στην τελευταία αυτή περίπτωση η αναγνώριση οδού προϋφισταμένης του 1923 πρέπει να επιχειρείται με προεδρικό διάταγμα (ΣτΕ 2983/2009 επτ., 4577/2011 επτ.).
  7. Επειδή, στο άρθρο 45 του π.δ. 18/1989 (Α' 8) προβλέπεται ότι «1. Η αίτηση ακυρώσεως για υπέρβαση εξουσίας ή παράβαση νόμου επιτρέπεται μόνο κατά των εκτελεστών πράξεων των διοικητικών αρχών και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, που δεν υπόκεινται σε άλλο ένδικο μέσο ενώπιον δικαστηρίου [...] 4. Στις περιπτώσεις που ο νόμος επιβάλλει σε κάποια αρχή να

ρυθμίσει συγκεκριμένη σχέση με την έκδοση εκτελεστής πράξης, η οποία υπάγεται στους όρους της παραγράφου 1, η αίτηση ακυρώσεως είναι δεκτή και κατά της παράλειψης της αρχής να προβεί σε οφειλόμενη νόμιμη ενέργεια. Η αρχή θεωρείται ότι αρνείται την ενέργεια αυτή όταν παρέλθει άπρακτη η ειδική προθεσμία που τυχόν τάσσει ο νόμος, διαφορετικά όταν παρέλθει τρίμηνο από την υποβολή της σχετικής αιτήσεως στη Διοίκηση, η οποία είναι υποχρεωμένη να χορηγεί ατελώς βεβαίωση για την ημέρα υποβολής της αίτησης αυτής. Αίτηση ακυρώσεως που ασκείται πριν παρέλθουν οι παραπάνω προθεσμίες είναι απαράδεκτη. Με την αίτηση ακυρώσεως που ασκείται παραδεκτώς κατά σιωπηρής αρνήσεως λογίζεται ότι συμπροσβάλλεται και η τυχόν μεταγενέστερη ρητή αρνητική πράξη της Διοίκησης, η οποία μπορεί πάντως να προσβάλλεται και αυτοτελώς [...]», στο δε άρθρο 46 παρ. 1 του ίδιου π.δ. ορίζεται ότι «Η αίτηση ακυρώσεως ασκείται, αν ειδικώς δεν ορίζεται διαφορετικά, μέσα σε προθεσμία εξήντα ημερών που αρχίζει από την επομένη της κοινοποίησης της προσβαλλόμενης πράξης ή της δημοσίευσής της, αν την τελευταία επιβάλλει ο νόμος ή, διαφορετικά, από τότε που ο αιτών, έλαβε πλήρη γνώση της πράξης. Στις περιπτώσεις των παραγράφων 2, 3 και 4 του άρθρου 45 η προθεσμία αρχίζει από την παρέλευση των προθεσμιών που ορίζουν οι διατάξεις αυτές». Όπως έχει κριθεί, και μετά την ισχύ του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2690/1999 (Α' 45), εκτελεστή παράλειψη της Διοίκησης προσβλητή με αίτηση ακυρώσεως συντελείται, εφόσον δεν ορίζεται άλλη ειδικότερη προθεσμία από τον νόμο, με την πάροδο άπρακτου τριμήνου από την υποβολή της σχετικής αίτησης στη Διοίκηση (ΣτΕ 3062/2015, 4778/2014, 2074/2008 7μ.).

8. Επειδή, με την 29/οικ 14131/1.4.2009 πράξη του Τμήματος Πολεοδομικών Εφαρμογών της Διεύθυνσης Πολεοδομίας της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Θεσσαλονίκης συντάχθηκε το 332/2009 πρωτόκολλο αδυνάτου σύνταξης πράξης τακτοποίησης ιδιοκτησιών στο Ο.Τ. 9 του Δήμου Θεσσαλονίκης, ύστερα από αίτηση του Γ. Κατσίκια για τη σύνταξη πράξης τακτοποίησης και αναλογισμού του οικοπέδου του, που βρίσκεται στο Ο.Τ. αυτό. Ο αιτών φέρεται ως συγκύριος τυφλού οικοπέδου, εμβαδού 304,66 τ.μ., με οικία εμβαδού 126,93 τ.μ., στο ίδιο Ο.Τ., το οποίο περιβάλλεται από τις οδούς Βελισσαρίου, Σαρανταπόρου, Σπάρτης και Ευζώνων. Με τις 21851/21.5.2009 και 80499/9/11/2009 ενστάσεις του κατά του πρωτοκόλλου, ο αιτών αφ' ενός αμφισβήτησε την ορθότητα της αποτύπωσης των ορίων της ιδιοκτησίας του, η οποία εμφανίζεται με τον αριθμό 9 στο διάγραμμα που συνοδεύει το παραπάνω πρωτόκολλο, αφ' ετέρου ζήτησε να διερευνηθούν τα προ του έτους 1923 συμβόλαια των περιοίκων, προκειμένου να διαπιστωθεί αν η υφιστάμενη στο Ο.Τ. κοινή δίοδος προϋφίστατο του έτους 1923. Περαιτέρω, με την 1406/8.6.2010 αίτησή του ο αιτών υπέβαλε το 19059/27.2.1924 συμβόλαιο του Συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης Β. Κατωπόδη, στο οποίο αναφέρεται ότι η

ιδιοκτησία Κατσίκια κείται «επί ανωνύμου ιδιωτικής παρόδου της οδού Βελισσαρίου, οριζομένη γύρωθεν με την πάροδο ταύτην, εξ ης έχει είσοδον», καθώς και διάγραμμα της 750/1936 πράξης τακτοποίησης, και ζήτησε την έκδοση πράξης, κατά το άρθρο 20 παρ. 4 του ν.δ. της 17.7.1923, με την οποία να αναγνωρίζεται ότι η ανώνυμη ιδιωτική πάροδος της οδού Βελισσαρίου στο Ο.Τ. 9 προϋφίστατο της ημερομηνίας ισχύος του άρθρου 20 του ν.δ. της 17.7.1923. Σε απάντηση του αιτήματος, με το 29/ΠΣΚ/ 23841/30.9.2010 έγγραφο του Τμήματος Πολεοδομικών Σχεδίων και Κανόνων της Διεύθυνσης Πολεοδομίας της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Θεσσαλονίκης ζητήθηκε από τον αιτούντα η υποβολή του πιστοποιητικού μεταγραφής και του τοπογραφικού διαγράμματος του 19059/27.2.1924 συμβολαίου, τυχόν μεταγενέστεροι τίτλοι της ιδιοκτησίας Κατσίκια, οι άδειες οικοδομής και τα τοπογραφικά διαγράμματα των κτισμάτων της εν λόγω ιδιοκτησίας καθώς και τα 28847/18.8.1922 και 18986/12.2.1924 συμβόλαιο, τα οποία μνημονεύονται στο παραπάνω συμβόλαιο, συνοδευόμενα από διαγράμματα και πιστοποιητικά μεταγραφής.

9. Επειδή, με την 2269/2014 προδικαστική απόφαση έγινε δεκτό ότι ο αιτών με έννομο συμφέρον ασκεί την κρινόμενη αίτηση, με την οποία προβάλλει ότι η αναγνώριση της επίμαχης παρόδου της οδού Βελισσαρίου ως οδού προϋφιστάμενης του έτους 1923 είναι ο μοναδικός τρόπος να καταστεί το οικόπεδό του άρτιο κατά το απαιτούμενο πρόσωπο, δεδομένου ότι η πρόσοψή του επί της οδού Βελισσαρίου είναι μόνον 1,50 μ. Με την ίδια απόφαση έγινε περαιτέρω δεκτό ότι πρέπει να διευκρινισθεί με αποστολή σχετικών στοιχείων από την Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας αφενός αν το Ο.Τ. 9, που περιβάλλεται από τις οδούς Βελισσαρίου, Σαρανταπόρου, Σπάρτης και Ευζώνων και στο οποίο βρίσκεται η υπό αναγνώριση οδός, είχε ενταχθεί και παραμείνει ενταγμένο σε εγκεκριμένο σχέδιο πόλεως πριν από τον κρίσιμο χρόνο έναρξης της ισχύος των προαναφερόμενων διατάξεων (1.6.1924) και, αφετέρου, αν το Ο.Τ. αυτό βρίσκεται σε περιοχή υπαγόμενη σε καθεστώς προστασίας του φυσικού ή πολιτιστικού περιβάλλοντος. Σε συμμόρφωση προς την προδικαστική απόφαση απεστάλη το 298317/7709/16.9.2014 έγγραφο του Προϊσταμένου του Τμήματος Χωρικού Σχεδιασμού της Διεύθυνσης Περιβάλλοντος και Χωρικού σχεδιασμού της καθής Περιφέρειας, στο οποίο αναφέρεται ότι το επίμαχο Ο.Τ. εντάχθηκε στο σχέδιο με το από 24.3.1919 β.δ. (Α΄ 74/3.4.1919), που τροποποιήθηκε με το με το από 27.1.1925 π.δ. (Α΄ 24/29.1.1925). Στο ίδιο έγγραφο αναφέρεται ακόμη ότι το εν λόγω Ο.Τ. ουδέποτε παρέμεινε εκτός σχεδίου καθώς και ότι η περιοχή στην οποία εντάσσεται δεν υπάγεται σε καθεστώς προστασίας του φυσικού ή πολιτιστικού περιβάλλοντος.
10. Επειδή, στο 19059/27.2.1924 συμβόλαιο του Συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης Β. Κατωπόδη, το οποίο ο αιτών υπέβαλε στη Διοίκηση με την 1406/8.6.2010 αίτησή του και το οποίο περιλαμβάνεται στα στοιχεία του φακέλου, γίνεται

αναφορά σε "... οικίαν διώροφον ... κειμένην εις Θεσσαλονίκην του ομωνύμου Δήμου και επί ανωνύμου ιδιωτικής παρόδου της οδού Βελισσαρίου, οριζομένην γύρωθεν με την πάροδον τούτων, εξ ής έχει είσοδον,..." . Εξάλλου, στο διάγραμμα της 750/1936 πράξης τακτοποίησης ιδιοκτησιών στο επίμαχο Ο.Τ., η οποία δημοσιεύθηκε στο Φ.Ε.Κ. 392/8.9.1936, αποτυπώνεται κοινή δίοδος Α-Β που αφέθηκε για την εξυπηρέτηση των ιδιοκτησιών 4, 5 και 10, ως ανώνυμη πάροδος της οδού Βελισσαρίου, με τη σημείωση ότι ήταν ήδη υφιστάμενη, όπως δε συνομολογεί η Διοίκηση στο 347355/14039/20.10.2012 έγγραφο απόψεων της προ το Δικαστήριο, "Η ύπαρξη της διόδου αυτής εμφανίζεται για πρώτη φορά στο με αριθμ. 19059 έτους 1924 συμβόλαιο αγοραπωλησίας οικίας του Συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης Βασιλείου Ν. Κατωπόδη, ως ανώνυμη ιδιωτική πάροδος της οδού Βελισσαρίου". Στο ίδιο έγγραφο απόψεων, στο οποίο σχολιάζεται το διάγραμμα της παραπάνω πράξης τακτοποίησης, αναφέρεται ακόμη ότι όμορη της παραπάνω διόδου είναι μια άλλη λωρίδα γης, η οποία ανήκε, κατά το χρόνο σύνταξης της πράξης τακτοποίησης, στην με αριθμό 11 ιδιοκτησία, η λωρίδα δε αυτή, αλλά και το μέχρι την οδό Σπάρτης συνεχόμενο τμήμα της αγοράσθηκε από τους ιδιοκτήτες της με αριθμό 11 ιδιοκτησίας με το 29830/1922 συμβόλαιο του Συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης Γεωργίου Δεληγιάννη, στο οποίο δεν γίνεται μνεία της ανώνυμης ιδιωτικής παρόδου της οδού Βελισσαρίου. Με βάση τα ανωτέρω στο έγγραφο διατυπώνεται η άποψη ότι η ανώνυμη ιδιωτική πάροδος της οδού Βελισσαρίου σχηματίσθηκε μεταξύ των ετών 1922 και 1924.

11. Επειδή, από τα στοιχεία που εστάλησαν μετά την προδικαστική απόφαση προκύπτει ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής των διατάξεων που παρατέθηκαν στη σκέψη 3, εφόσον η περιοχή που βρίσκεται το επίδικο Ο.Τ. είχε ενταχθεί στο σχέδιο πόλεως πριν από την έναρξη ισχύος του άρθρου 20 του από 17.7.1923 ν.δ/τος 1.6.1924 και παρέμεινε έκτοτε εντός σχεδίου. Περαιτέρω, ενόψει του ότι δεν πρόκειται για περιοχή υπαγόμενη σε ιδιαίτερο προστατευτικό καθεστώς, για την αναγνώριση οδού ως προϋφισταμένης του έτους 1923 δεν απαιτείται η έκδοση προεδρικού διατάγματος. Εξάλλου, με δεδομένα την αναφορά του 19059/27.2.1924 συμβολαίου του Συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης Β. Κατωπόδη σε ανώνυμη ιδιωτική πάροδο της οδού Βελισσαρίου, την αποτύπωση της παρόδου αυτής ως υφισταμένης στο διάγραμμα της 750/1936 πράξης τακτοποίησης ιδιοκτησιών στο επίμαχο Ο.Τ. αλλά και την παραδοχή της Διοίκησης ότι η εν λόγω ανώνυμη πάροδος σχηματίσθηκε μεταξύ των ετών 1922 και 1924, δηλαδή κατά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ της σύνταξης των συμβολαίων 29830/1922 του Συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης Γεωργίου Δεληγιάννη και 19059/27.2.1924 του Συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης Β. Κατωπόδη, η προσβαλλόμενη σιωπηρή άρνηση της Διοίκησης να αποφανθεί επί του αιτήματος του ήδη αιτούντος για έκδοση πράξης αναγνώρισης της ανώνυμης ιδιωτικής παρόδου της οδού Βελισσαρίου ως προϋφισταμένης του χρόνου

ισχύος του άρθρου 20 του από 17.7.1923 ν.δ/τος συνιστά παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας και, για το λόγο αυτό, βασίμως προβαλλόμενο, πρέπει να ακυρωθεί και η υπόθεση να αναπεμφθεί στη Διοίκηση για νόμιμη κρίση.